

[Svend Haugaard.]

lavede ligefrem på dette spørgsmål en hetz, som efter min mening var ganske usaglig. Jeg mener, at man kan sige, at der i udvalget er taget absolut saglige hensyn, at man ikke har ladet sig påvirke af enkelte pressefolks lidt hysteriske former, men alle var enige om, at der skulle stoppes med dette stærke skyderi, som havde store skadevirkninger. Det eneste, man var uenig om, var datospørgsmålet. Det er ganske rigtigt, som der bliver sagt, at flere af ordførerne ved første behandling var åbne over for en mulighed for ændring. Efter at man havde haft lejlighed til at se nærmere på sagen og sagligt vejlet for og imod, var flertallet imidlertid enigt om, at man ikke kunne gennemføre lovforslaget før 1. januar, men at man ville give en henstilling igennem presse, radio o. s. v. Denne henstilling blev givet og har åbenbart heldigvis også virket. Mindretallet fastholdt derimod, at lovforslaget skulle vedtages inden 1. januar, men var i øvrigt selv med til at hindre, at det kunne ske, ved ikke at møde på det tidspunkt, der skulle skrives betænkning.

Jeg synes derfor, der er al god grund til, at man samtidig med neddæmpningen af skyderiet også neddæmper sindene lidt og så ser at gå videre til næste sag. Det ligger i øjeblikket nu helt klart, at fabrikation og salg bliver forbudt, og at der ikke skal gives nogen erstatning hverken til fabrikanter eller handlende.

Poul Dam: Det er nu engang sådan, at man må gøre et virkeligt arbejde for at holde de små problemer i live; de store problemer skal nok melde sig igen af sig selv. Det er vel ikke helt utypisk for situationen, som den i almindelighed er i dag, hvor de væsentlige ting tilsyneladende foregår andre steder end her i salen, at man kan bruge en hel del ord på disse spørgsmål.

Nu er det vel forholdsvis god skik, at man ikke her fortæller alt for meget om, hvad der er sket i udvalgene. Det er god

skik, og det er heller ikke nødvendigt, vi kan alle sammen læse aviser, så det behøver ikke at blive gentaget her. Jeg vil dog gerne sige, at en af de ting, der i det udvalgsarbejde virkelig forbavser mig, var, at det på et vist tidspunkt var en kilde til overraskelse, at vi var nogle, der mente, at loven burde træde i kraft før jul. Det var så sandelig blevet sagt både ved første behandling og i hvert fald fra min side vedholdende ved samtlige udvalgs-møder. At hr. Svend Haugaard ikke har hørt det ved alle udvalgmøderne, har sine naturlige grunde, som jeg ikke skal komme nærmere ind på.

Det var før det møde, hvori ændringsforslagene fremkom, fra min side klart blevet sagt, at der måtte tages en afstemning i tinget om dette før jul; der var så mange, der ønskede det gennemført, at vi måtte have en afgørelse. Det var efter min mening forkert, at man trænerede sagen og lod det hele ligge til hen i januar, hvor selv hr. Gottschalck-Hansen og jeg, som ellers måske kan være noget humoristisk indstillet, ikke har lyst til at stille foreslag om, at det skal gennemføres med virkning fra 20. december 1965. Det er i de anklager, der rettes mod os, som om de af os fremsatte bemærkninger skal gøres til årsagen til, at lovforslaget ikke blev gennemført før jul, det er, som om det, at et mindretal foreslog, at lovforslaget skulle gennemføres før jul, er det, som har forsinket hele sagen så kolossalt. Det er jeg i hvert fald ikke i stand til at forstå meningen med.

Der har været talt flere gange om dette famøse møde, hvor forslagsstillerne ikke mødte frem, og jeg må da sige, at jeg forstår slet ikke, hvad det møde skulle til. Ændringsforslagene forelå dér, og de var færdigt udskrevet. Mødet var holdt af venlighed mod os, for at justitsministeren endnu en gang kunne forsøge at overbevise os. Han fortalte os, at vi burde være klogere, men vi er altså ikke blevet klogere, hverken med mødet eller uden mødet. Og så må jeg om mit eget fravær fra det møde sige, at